

Arrest

nr. 164 672 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota als volg samengevat:

“Op 16.06.2005 diende verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker werd op 16.11.2005 in het bezit gesteld van een F kaart, geldig tot 07.02.2013. Op 20.12.2012 verkreeg hij een F+ kaart, geldig tot 06.02.2017.

Op 09.03.2011 werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uitgesproken.

Het huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis dd. 26.03.2013 vernietigd. Het aangetekende beroep werd bij arrest dd. 08.10.2014 ongegrond verklaard.

Verzoeker diende op 18.07.2012 een aanvraag in tot verkrijging van de status van langdurig ingezetene. Op 02.08.2012 werd de aanvraag dd. 18.07.2012 toegestaan.

Het huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis dd. 26.03.2013 vernietigd. Het aangetekende beroep werd bij arrest dd. 08.10.2014 ongegrond verklaard. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nam op 27.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)".

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"De heer

(...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 5 december 2015

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 18, §2 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan beslissing dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

De betrokkene vreemdeling huwde op 04.10.2002 met Belgische onderdane [A.S.O.]. Hij diende een visumaanvraag in overeenkomstig het toenmalig artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 23.05.03. Dit visum werd hem toegestaan op 21.12.04. Hij diende een aanvraag vestiging in op 16.06.05 in functie van zijn Belgische echtgenote en werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 16.11.05. deze verblijfskaart werd omgezet naar een elektronische F kaart op 28.02.2008. Op 18.07.2012 diende de betrokkene een aanvraag in tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene overeenkomstig artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 (bijlage 16). Deze aanvraag werd toegestaan op 02.08.2012. Door de gemeente werd verkeerdelijk een F+ kaart afgeleverd op 20.12.2012. Dit werd verbeterd door de afgifte van de D kaart op 03.01.2015.

Voor het verkrijgen van een vestiging als langdurig ingezetene moet de vreemdeling toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van onbeperkte duur en moet hij een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk kunnen bewijzen voor de vijf jaar die deze aanvraag van de status onmiddellijk voorafgaan en moet hij kunnen bewijzen over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Op 08.10.2014 heeft het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2013/AR/1469) het vonnis bevestig van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 26.03.2013 (ref 12/3567/A) en aldus het huwelijk tussen de betrokkene en mevrouw [A.S.O.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan meteen Belgische onderdane. Zijn fraduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Hieruit volgt dat de betrokkene zijn verblijfsrecht bekomen heeft door fraude. Het ononderbroken verblijfsrecht in het Rijk dat nodig was voor het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene heeft hij verkregen op basis van het frauduleuze, nu vernietigde, huwelijk. De voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen die hij kon aantonen voor het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene vloeien eveneens rechtstreeks voort uit het vernietigde huwelijk. Immers had mijnheer zonder het verblijfsrecht verkregen door zijn huwelijk met mevr [A.] nooit toegang gekregen tot de Belgische arbeidsmarkt zonder een arbeidskaart B.

Door onze dienst werd nagegaan in welke mate de betrokkene contact onderhoudt met zijn Belgische zoon [M.K.]. Er werd ons op 04.02.2015 een verklaring op eer doorgestuurd door de stad Antwerpen ondertekend door de betrokkene en Mevr [A.], moeder van [K.], waarin Mevr [A.] verklaart dat zij maandelijks 50 euro onderhoudsgeld krijg van de betrokkene voor het onderhoud van [K.]. Verder

werden hierbij een gezinssamenstelling van mevr [A.] gevoegd waaruit blijkt dat [K.] bij haar in Antwerpen woont en de inschrijving van [K.] in een basisschool in Steenwijk, Nederland gedateerd op 20.03.2014. Mijnheer heeft bij de vreemdelingendienst in Antwerpen verklaard dat het kind op internaat zit in Nederland en enkel om de twee weken in België is en dat hij verder niet wist welke bewijzen van hun band hij ons nog kon voorleggen.

Uit navraag bij de Nederlandse migratiediensten blijkt dat [K.] er sinds 2011 gekend is en verblijfsrechtig is sinds 17.01.2012 als EU onderdaan in Nederland. Hij verblijft in Nederland bij zijn Nederlandse pleegouders. Mevr [C.O.]. Hoe officieel dit pleegouderschap is, is op heden nog niet duidelijk. Wel blijkt dat de betrokkene de Belgische overheid op het verkeerde spoor heeft proberen te brengen door te verklaren dat het kind op internaat zit in Nederland en door een samenstelling van een gezin het kind met zijn moeder in België voor te leggen, dit alles in de hoop dat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk zou concluderen dat het kind in België resideert.

Dat het kind nog ingeschreven staat Antwerpen terwijl het in Nederland verblijft is betrokkene's fout niet. Het feit dat hij gebruik maakt van deze valse inschrijving op een Belgisch adres en verzwijgt dat zijn kind in Nederland woont bij zijn pleegmoeder en daarentegen verklaart dat het kind in Nederland op internaat zit is indicatief voor het gebrek aan respect voor de Belgische overheid. Het getuigt van dezelfde frauduleuze instelling zit als die waarmee hij het schijnhuwelijk is aangegaan. Dat hij naast deze valse verklaring en misleidende documenten ook nog zegt verder geen bewijzen van zijn band met zijn Belgisch kind te kunnen voorleggen houdt in dat hij geen aanwijsbare band met zijn Belgisch kind onderhoudt. De verklaring van Mevr [A.] betreffende zijn maandelijkse financiële tegemoetkoming kan, in het licht van het pleegouderschap en het verblijfsrecht van het kind in Nederland, ook niet aanvaard worden als voldoende bewijs van een financiële band. Immers is niet duidelijk of zij nog het hoederecht heeft over dit kind en of zij nog contact heeft met haar kind. Daarenboven worden verder geen bewijzen van deze maandelijkse sommen voorgelegd.

Indien de betrokkene zou argumenteren niet te weten dat zijn kind in werkelijkheid in Nederland verblijft en niet bij diens moeder in Antwerpen is dit al helemaal een indicator van het ontbreken van enige duurzame band met zijn kind. Men kan er immer van uitgaan dat een geïnteresseerde ouder, ook al is hij door omstandigheden niet in staat zelf voor zijn kind te zorgen, op zijn minst weet waar zijn kind verblijft zodat hij de algemene ontwikkeling van zijn, zij het op afstand, kan volgen.

De nietigverklaring van het huwelijk houdt in dat het huwelijk nooit bestaan heeft en dat alle gevolgen van het huwelijk komen te vervallen. Het staat vast dat de betrokkene door het aangaan van een schijnhuwelijk fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf en dus ook voor de toekenning van de status van langdurig ingezetene. Als een gevolg wordt het verblijfsrecht ingetrokken.

Artikel 7, alinea 1,2° van de wet van 15.12.1980. de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken overeenkomstig art 18 §2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 7, alinea 1,3° van de wet van 15.12.1980 de vreemdeling wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 08.10.2014 (ref [...]) werd het huwelijk van de betrokkene met de Belgische onderdane [A.S.O.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de Belgische openbare orde bevonden."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de verwerende partij omschrijft als een gebonden bevoegdheid. Immers verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar de toepassing van 18, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.”

Verwerende partij stelt in haar nota zelf dat de bestreden beslissing “in hoofdzaak” op de toepassing van deze bepaling steunt. Het houdt in dat de bestreden beslissing in eerste instantie een einde stelt aan de machtiging tot vestiging/toegekende status van langdurig ingezetene. Dit is een ingrijpende beslissing die gepaard gaat met een discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Indien ze vernietigd wordt is het niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw wordt gemachtigd tot vestiging in het Rijk of opnieuw de status van langdurig ingezetene krijgt. In die gevallen kan verzoeker niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers belang bij het beroep kan hem dan ook niet worden ontzegd. De Raad dient derhalve wel degelijk kennis te nemen van het middel dat verzoeker opwerpt tegen de bestreden beslissing.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 18, §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.”

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., *Administratief Recht*, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

“Wel blijkt dat de betrokkene de Belgische overheid op het verkeerde spoor heeft proberen te brengen door te verklaren dat het kind op internaat zit in Nederland en door een samenstelling van gezin van het kind met zijn moeder in België voor te leggen, dit alles in de hoop dat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk zou concluderen dat het kind in België resideert.

Dat het kind nog ingeschreven staat in Antwerpen terwijl het in Nederland verblijft is betrokkene fout niet. Het feit dat hij gebruik maakt van deze valse inschrijving op een Belgisch adres en verzwijgt dat zijn kind in Nederland woont bij zijn pleegmoeder en daarentegen verklaart dat het kind in Nederland op internaat zit is indicatief voor het gebrek aan respect voor de Belgische overheid. Het getuigt van dezelfde frauduleuze instelling als die waarmee hij het schijnhuwelijk is aangegaan.”

Verzoeker ontkent dat hij heeft geprobeerd om de Belgische overheden op het verkeerde spoor te zetten.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft hij zelf aangegeven dat zijn kind in Nederland verblijft en aldaar naar school gaat.

Dat dit bij een “pleegmoeder” zou zijn en niet op internaat, wist verzoeker niet en de gemachtigde van de Staatssecretaris toont het tegendeel niet aan.

In de bestreden beslissing wordt trouwens zelf toegegeven dat het niet duidelijk is hoe officieel het pleegouderschap al dan niet is.

Eveneens is het onjuist om in dit verband te spreken van een “valse inschrijving op een Belgisch adres”.

Verzoeker wordt luidens de bestreden beslissing immers niet verweten dat zijn zoon nog in Antwerpen ingeschreven staat, doch wel dat hij van “deze valse inschrijving” gebruik zou maken.

Verzoeker merkt op dat er geenszins sprake is van een valse inschrijving.

Deze inschrijving is officieel.

Of zij al dan niet terecht is, is een andere kwestie doch doet niets ter zake bij de beoordeling van de motieven en ingesteldheid van verzoeker.

Tijdens het onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken werd trouwens een attest van gezinssamenstelling van de moeder van het kind voorgelegd, afgeleverd door de daartoe bevoegde diensten van de stad Antwerpen. Door op deze wijze te motiveren dat verzoeker blijkt zou geven van een “frauduleuze instelling” miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris de aangehaalde wetsbepalingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De toepassing van artikel 18, §2 van de Vreemdelingenwet steunt op de vaststelling dat verzoekers huwelijk met een Belgische onderdaan werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. De verwerende partij trekt hieruit de volgende conclusies: *“Hieruit volgt dat de betrokkene zijn verblijfsrecht bekomen heeft door fraude”* en *“De nietigverklaring van het huwelijk houdt in dat het huwelijk nooit bestaan heeft en dat alle gevolgen van het huwelijk komen te vervallen. Het staat vast dat de betrokkene door het aangaan van een schijnhuwelijk fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf en dus ook voor de toekenning van de status van langdurig ingezetene. Als een gevolg wordt het verblijfsrecht ingetrokken.”* De Raad stelt vast dat verzoeker totaal niet ingaat op het betrokken motief.

3.4. Teneinde geen beslissing te treffen die indruist tegen het recht op gezins- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, is de verwerende partij nagegaan in welke mate verzoeker een band heeft met zijn Belgische zoon. De verwerende partij heeft in dit verband documenten opgevraagd. Verzoeker maakte een verklaring op eer van de moeder van zijn Belgische zoon over, waarin ze stelt dat ze elke maand 50 euro onderhoudsgeld krijgt van verzoeker, een attest van gezins-samenstelling van de moeder van zijn Belgische zoon, waaruit blijkt dat deze bij haar in Antwerpen woont en een inschrijving van de Belgische zoon van verzoeker in een basisschool in Nederland, daterend van 20 maart 2014. Verzoeker heeft verklaard dat zijn zoon op internaat zit in Nederland en om de twee weken in België is. Dit alles wordt besproken in de bestreden beslissing en de verwerende partij concludeert dat verzoeker geen aanwijsbare band met zijn Belgisch kind onderhoudt.

3.5. Verzoeker spitst zijn kritiek toe op de beoordeling van de verwerende partij van zijn verklaring dat zijn Belgisch kind op internaat zit in Nederland en het overgemaakte attest van gezinssamenstelling. De verwerende partij heeft namelijk zelf een onderzoek verricht en is tot de vaststelling gekomen dat verzoekers Belgische zoon bij een Nederlandse pleegouder verblijft, hoewel het niet duidelijk is hoe officieel dit pleegouderschap is. Verwerende partij is van oordeel: *“Dat het kind nog ingeschreven staat Antwerpen terwijl het in Nederland verblijft is betrokkenes fout niet. Het feit dat hij gebruik maakt van deze valse inschrijving op een Belgisch adres en verzwijgt dat zijn kind in Nederland woont bij zijn pleegmoeder en daarentegen verklaart dat het kind in Nederland op internaat zit is indicatief voor het gebrek aan respect voor de Belgische overheid. Het getuigt van dezelfde frauduleuze instelling zit als die waarmee hij het schijnhuwelijk is aangegaan.”*

3.6. Verzoeker stelt dat hij niet wist dat zijn zoon bij een pleegouder zit in Nederland en wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat het niet duidelijk is hoe officieel dit pleegouderschap is. Verder betwist hij de beoordeling in de bestreden beslissing dat het om een valse inschrijving gaat aangezien het een officieel document van de stad Antwerpen betreft.

3.7. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“Het feit dat hij gebruik maakt van deze valse inschrijving op een Belgisch adres en verzwijgt dat zijn kind in Nederland woont bij zijn pleegmoeder en daarentegen verklaart dat het kind in Nederland op internaat zit is indicatief voor het gebrek aan respect voor de Belgische overheid. Het getuigt van dezelfde frauduleuze instelling zit als die waarmee hij het schijnhuwelijk is aangegaan”*, is een overtuigend motief. Kritiek op overtuigende motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wordt voldoende geschraagd door de vaststelling dat verzoekers huwelijk werd vernietigd wegens een schijnhuwelijk en door de volgende vaststellingen: *“Dat hij (...) ook nog zegt verder geen bewijzen van zijn band met zijn Belgisch kind te kunnen voorleggen houdt in dat hij geen aanwijsbare band met zijn Belgisch kind onderhoudt. De verklaring van Mevr [A.] betreffende zijn maandelijkse financiële tegemoetkoming kan, in het licht van het pleegouderschap en het verblijfsrecht van het kind in Nederland, ook niet aanvaard worden als voldoende bewijs van een financiële band. Immers is niet duidelijk of zij nog het hoederecht heeft over dit kind en of zij nog contact heeft met haar kind. Daarenboven worden verder geen bewijzen van deze maandelijkse sommen voorgelegd. Indien de betrokkene zou argumenteren niet te weten dat zijn kind in werkelijkheid in Nederland verblijft en niet bij diens moeder in Antwerpen is dit al helemaal een indicator van het ontbreken van enige duurzame band met zijn kind. Men kan er immer van uitgaan dat een geïnteresseerde ouder, ook al is hij door omstandigheden niet in staat zelf voor zijn kind te zorgen, op zijn minst weet waar zijn kind verblijft zodat*

hij de algemene ontwikkeling van zijn, zij het op afstand, kan volgen.” Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent. Van verzoekers maandelijkse financiële tegemoetkoming van 50 euro voor zijn zoon worden geen bewijzen geleverd, terwijl bijvoorbeeld een bankuittreksel hierover snel uitsluitel kan brengen. Als verzoeker werkelijk een band heeft met zijn Belgische zoon zou hij ook niet onwetend zijn van het feit dat deze in Nederland bij een andere volwassene verblijft, ook al betreft het nog geen officieel pleegouderschap. Voorts is het niet kennelijk onredelijk om mede op grond van verzoekers eigen verklaring dat hij niet weet welke andere bewijzen hij van zijn band met zijn zoon nog kan voorleggen, te oordelen dat verzoeker geen aanwijsbare band onderhoudt met zijn Belgisch kind. Van een persoon die voorhoudt wel een duurzame band te onderhouden met zijn zoon kan immers verwacht worden dat hij andere stukken kan bijbrengen zoals bijvoorbeeld getuigenissen, bewijs van gezamenlijke uitstappen, brieven, kaartjes of mails die verstuurd worden.

3.8. Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA